

Sfântul Neofit Zăvorâțul

Cuvânt

la Nașterea Maicii Domnului

Traducere și adaptare: [Laura Enache](#)

Al lui Neofit Preotul, monahul și zăvorâțul la preacurata și dumnezeiasca naștere a Celei fără de prihană Stăpâna noastră, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria,

Binecuvintează, părinte,

Începutul oricărui fruct este floarea și aceasta în chipul cel mai limpede. Dar începutul mântuirii noastre este nașterea de Dumnezeu dăruită și de Dumnezeu aleasă a preacuratei și preanevinovatei Maria, pururea Fecioara și aceasta în modul cel mai limpede. Pe care lăudând-o o și prăznuim astăzi după datorie. Pentru ca întregul ciclu al anului să fie binecuvântat prin ea s-a născut în această lună, cea dintâi a anului, dar a adormit în ultima cu somnul nemuririi pentru ca asumându-și cele zece luni dintre acestea ciclic să le binecuvinteze prin nașterea ei și prin adormirea ei purtătoare de viață. Despre care nu este vremea a vorbi acum, ci când este vremea sfintei Adormiri

aceleia. Dar acum suntem aduși să filosofăm pe scurt despre Sfânta Naștere a ei, și atâta avem a spune despre ea, cât ne va insufla cuvânt harul ei.

Părinții acestei prunce a lui Dumnezeu au fost Ioachim și Ana din neamul regelui David, din seminția Iudei, păzitori ai legii care țineau cu strictețe dumnezeieștile porunci, foarte înstăriți, mai bogați încă în dumnezeiască virtute, dar săraci prin nenașterea de fii din pricina legăturilor sterpiciunii fericitei Ana. Pentru aceea adeseori și ocară răbdau de la fiii lui Israel, și nu numai că nu le erau primite de preoți îndoitele daruri cele aduse înaintea lui Dumnezeu, ci adeseori erau și ocărăți fără stânjeneală pentru faptul că nu aveau sămânță în Israel.

Pentru aceea și dreptul Ioachim întristându-se foarte și despărțindu-se de toată tovărășia oamenilor, se retrage în pustie într-o care și postind patruzeci de zile în plâns și post Îl roagă pe Domnul și zice: „Ia de la mine, Doamne, ocară nenașterii de prunci și nimicnicia” și „Binevoiește, Doamne, să mi se dea și mie sămânță, iar eu iarăși o voi da, Stăpâne, bunătății Tale.

Astfel, așadar, dreptul rugându-se dumnezeieștii bunevoine, primește ceea ce râvnea cu dor. „Strigat-au dreptii și Domnul i-a auzit pe ei”. Pentru aceea și pe el l-a auzit degrabă

atotmilostivul Domn, ca prin sămânța lui să se împlinească taina cea ascunsă și hotărâtă mai înainte de veacuri. Pentru aceea și un înger al Domnului fiind trimis către Ioachim zice lui că: „Auzit Domnul rugăciunea ta și va zămisli Ana, femeia ta, și în toată lumea se va vesti sămânța ta”.

Iar cât despre dreapta Ana, îndoită era întristarea, pe de o parte, pentru retragerea bărbatului în pustie și pentru nerodirea ei. Căci zicea că „nici zburătoarelor cerului nu m-am asemănat eu că nici acestea nu sunt fără rod înaintea lui Dumnezeu, nici dobitoacelor pământului, nici peștilor mării nu m-am asemănat eu ca să aduc lui Dumnezeu rodul pântecelui. Dar dacă vei porunci, Doamne, să fiu dăruită și eu cu rodul pântecelui îl voi da pe acesta iarăși Ție, Doamne Dumnezeul meu”.

Acestea spunându-le și ea cu plângere către Dumnezeu, primește și ea asemenea de la dumnezeiescul înger bunele vestiri ale nașterii și când s-a întors bărbatul din pustie a jertfit mulțime de animale, nu puține, și a făcut ospăț mare „la tot poporul”, iar Ana, dezlegată fiind de legăturile sterpiciunii de creatorul firii, zămislește de la bărbatul ei pe Maria, prunca lui Dumnezeu, pe care a născut-o astăzi, început mântuirii noastre și maică a Cuvântului lui Dumnezeu,

curată și început înnoirii firii noastre învechite și nimicite prin călcarea dumnezeieștii porunci.

Și potrivit dumnezeiescului cuvânt, trei măsuri de făină, printr-un mic aluat dospind toată frământătura așa și aici, prin aluatul acesta preacurat, plăsmuit de Dumnezeu, plăsmuind Plăsmuitorul frământătura noastră învechită, a înnoit-o. Dar aceasta este minunea străină, plină de toată uimirea că la această preacurată frământătură s-a amestecat și El Însuși preacuratul brutar și luând o parte din aceasta a lucrat în chip minunat întreaga noastră frământătură și compoziție. Pentru aceea și zicea după aceea: „Eu sunt pâinea cea vie” și „Eu sunt pâinea vieții cel ce mănâncă nu va flămânzi” și celelalte.

Iar cugetătorii de Dumnezeu, părinții preacuratei prunce a lui Dumnezeu, plinindu-și făgăduința o aduc pe aceasta după trei ani și o închină lui Dumnezeu în sfânta sfintelor, în corul fecioarelor și făcliilor strălucitoare și se împlinește acel: „se vor aduce Împăratului” Dumnezeu „fecioare în urma ei”, „aduce-se-vor în templul Împăratului”, adică al lui Solomon și acel „ascultă, fiică și vezi și uită poporul tău și casa părintelui tău în casa Domnului și va pofti „Împăratul slavei” Hristos „frumusețea ta”, ceea ce s-a și întâmplat. Și aceasta

a uitat poporul ei și casa părintelui ei în casa Domnului făcându-și sălaș în Sfânta Sfintelor, întru care și arhiereul intra odată pe an, iar prunca fecioară petrecea acolo în fiecare zi, ca să se împlinească Scriptura.

Dar noi nu avem nevoie să vorbim acum mai înainte de vreme despre intrarea Fecioarei în Sfânta Sfintelor, ci când va veni vremea sărbătorii aceleia, atunci vom vorbi iarăși dacă Dumnezeu ne va da cuvânt și prunca lui Dumnezeu Maria. Acum se cuvine a vorbi unele pe scurt despre Nașterea cea dăruită de Dumnezeu și să o salutăm cu cele cuvenite ca pe o împărăteasă nou arătată și curată și să încheiem cuvântul fiindcă nu ne-am hotărât să filosofăm multe despre acestea, ci mai degrabă în general și pe scurt, pentru ca și subiectul să fie înțeles cu ușurință și ascultătorii să fie trezvitori neîngreunați de somnul trândăviei, ci trezvitoare și priveghetoare să aibă ascultarea.

Bucură-te, cea de Dumnezeu încununată, fecioară preanevinovată, care ai fost aleasă de mai înainte de Dumnezeu mai înainte de toate neamurile pentru a fi sălaș Cuvântului de Dumnezeu dăruită și care în vremurile din urmă astăzi te-ai născut din pânțece sterp, însemnând rodirea vieții celei nemuritoare și împăcarea lumii cu Dumnezeu prin nașterea ta.

Bucură-te, Stăpână, și puterea împărăteselor celor de jos, că având a te arăta maică a Dumnezeuului îngerilor de la înger dumnezeiesc ai primit slujire cu privire la toate cele lucrate de tine. Pentru aceea și tatăl ce te-a zămislit și maica ce te-a născut au primit de la sfântul înger bunele vestiri despre tine. Și în Sfânta Sfintelor având sălaș prin sfântul înger a primit hrană după cuviință cu adevărat.

Bucură-te, curată Fecioară, încuietoarea fecioriei, faima fecioarelor, zidul bisericii lui Dumnezeu, începutul și sfârșitul mântuirii noastre, dumnezeiescul odor cel cu totul de aur și cinstit foarte.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, mireasa Tatălui, maica Fiului și sălaș strălucit al Duhului.

Bucură-te, fără prihană, curată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, sălaș însuflețit al nedespărțitei Treimi, sfântă porumbiță, turtureaua cea mai curată, rânduneaua cea frumoasă care vestești tuturor primăvara cea mântuitoare, privighetoarea cea cu bună glăsuire, care ciripești pentru noi mântuitoare rugăciuni, pricina tuturor bunătăților.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, cetatea cea însuflețită, palat dumnezeiesc al

Împăratului slavei, tronul Lui cel mare și înalt,
patul și masa Împăratului cerurilor.

Bucură-te, Fecioară curată, zidul cel nesurpat,
paravan împotriva vrăjmașilor, scăparea
credincioșilor, bucuria celor ce se încred întru tine,
prealăudată.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, fecioară,
locașul cel neîncăput, bucuria pământenilor,
veselia îngerilor, nădejdea oamenilor, ușa cerească
a credincioșilor, cer însuflețit și luminos al
sălășluirii lui Dumnezeu.

Bucură-te, curată fecioară maică, iatacul de nuntă
al împărăției de sus, lauda împărăției de jos,
dumnezeiască vistierie a celor de sus și a celor de
jos.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară,
pricina bucuriei noastre, ceea ce ai primit „Bucură-
te” de la înger și ai zămislit și ai născut pe Unul din
Sfânta Treime și ca pricină a bucuriei nesfârșite ai
șters cu totul întristarea strămoașei.

Iar acum primind acest din urmă „Bucură-te”,
preanevinovată fecioară, „grăbește spre rugăciune”
pentru noi toți cei ce lăudăm curata ta naștere, de
Dumnezeu dăruită, ca să aflăm bucuria
bunătăților veșnice cu harul și cu iubirea de

oameni ale întreit sfântului Dumnezeu Căruia fie slava și puterea totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Neofit din Cipru, *Cateheze monahale. Scrieri II*)